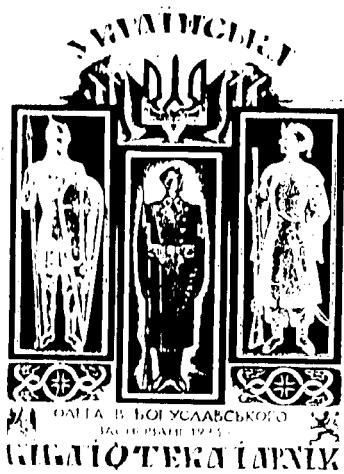

1965

**ГРАНЧАСТЕ
СОНЦЕ**

**ЮРІЙ
КОЛОМИЄЦЬ**

ОТЛА В БОГУСЛАВСЬКОГО

ІАГО ПІРАНЕ 1943

ГИГАНТОТЕРА ЛАРНИК

ЮРИЙ КОЛОМИЄЦЬ

ГРАНЧАСТЕ СОНЦЕ

ПОЕЗІЇ

*Зручелко
Вікторія; Ная
Вітязь*

*М. Коломиєць
4-VII-66*

Чикаго.

В-во Нью-Йоркської Групи
Нью-Йорк — Чикаго
1965

diasporiana.org.ua

GEORGE KOLOMAYETS

FACETED SUN

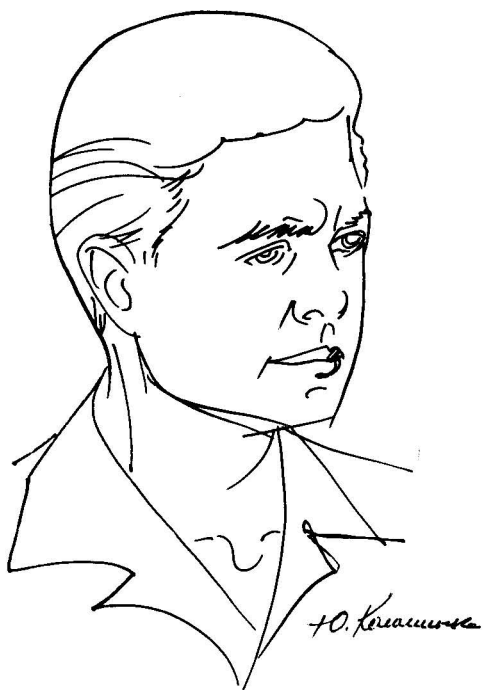
POEMS IN UKRAINIAN

Обкладинка і рисунки
АНАТОЛІЯ КОЛОМИЦЯ

Published by
THE NEW YORK GROUP
New York — Chicago
1965

Друкарня Видавництва Миколи Денисюка
Printed by Mykola Denysiuk Printing Company

БАТЬКАМ

ГРАНЧАСТЕ СОНЦЕ

На палі дня,
де птах
не вдарить крильми
полудня
зійшло гранчасте
сонце.

На щоглах висять
хмари,
на гострих вістрях міста...
Розрізані квадрати вулиць
світлом,
але
на сонці більше гранів.

ЛЕСІ

Уже по днях,
утканих сріблом в косах;
по різаних роках
навскіс дзеркал,
ти ще моя —
ніким неторкана весна.

Ти сонце носиш
на грудях вічних літ.

І віє той пахучий
подих кіс,
які вмочалися у біг
сердець,
коли ми вдвох ловили
місяць.

Ти ще моя,
бо на твоїх устах
розтали зими,
що часом кралися
в нудні кімнати літа.

Ми вдвох, колись,
гасили сонце
і поцілунками
в далеку праніч
засвічували зорі.

Ти ще моя,
бо чуєш,
вечір стелить тишу,
бо бачиш
он
намалювавсь медяний місяць,
де день
перестелив для сонців постіль.

НАД ТВОРОМ

Братові.

Птахи не вічні у небі,
вони кінчають день на землі:
фарбами
живими
в ательє
на полотні.

Птахи не живуть на волі,
вони кінчають життя на палітрі:
летом
переплетеним
мазком
на полотні.

Птахи не живуть у душі,
їм мистці знаходять місце:
птахів
вічність
засуджує
пензлем
на полотні.

ПОМИРАВ Я НЕ РАЗ

Помирав я не раз,
часом встигав народитись,
і ніхто не питав
як називалася моя смерть.

Помирав у колосках;
на колії возів мого діда
і не плакав думками,
як він.

Байдуже дивився в розвори
Чумацького Воза,
і чулося слово беззубе,
мов шавкання волів,
а я вже вмер в долонях ночі.

Помирав на гарбі
на зеленім осоті отав;
лежав рублем,
і помирав у перевеслі
для мене не впору дівчат...
Помирав...
і ніхто не знав,
як називалася моя смерть.

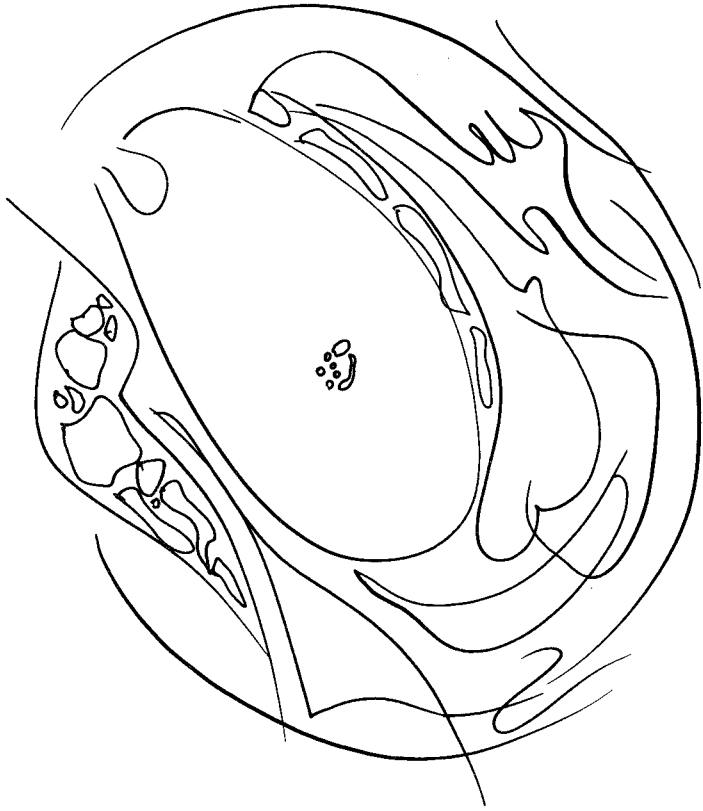
ДО МУЗИ

Де кінець?
Де різців слова —
початок не штучних вінців?
Де народжені матерями поети?

Із інженерів жебрають жала —
жалюгідні слова.

А хто надав правовірним права
прорікати початок землі,
вона кругла
і в неї, на грудді,
в словах і іксах
посяні густо таланти.

Може і в числах
є чистота чесних.
Може в точності
точаться закони
тлумачені не
Ньютоном.

КІЛЬКА ПИТАНЬ

Ви бачили
зелений політ,
розсипаний
на глицях
сосон;
розсипані
разки намиста,
де грає
в піжмурки
із глodom
сонце?

Чи ви дивились
сонцю в очі,
коли на плечі
бере вечір
оберемком
тиху мову —
коромислом несе
сугроби верб
у суголос акацій?

Ви не купалися
в порожнім оці
місяця,
і не збирали
алябастер,
коли розколюють
чавунну ніч
на зорі?

Це
у ту пору,
коли
десь сходить сонце,
тоді
коли цвіркун
говорить з Богом.

Це
у ту пору,
коли
десь за карнизами
погнутих луків ночі,
дзвонить бронза
повним сонцем,
і нидіє
знайома вічність
понеділком.

Це
у ту пору,
коли
лиш мудрі зорі
читають книги
щастя
при світлі місяця.

СИНОВІ

Коли перетерпиш
очима дим життя
і втримаєш відчай
для дива,
на тебе глянуть
всі хрести.
Не треба гинути
в гіркій пітьмі,
а вельми хутко
прогребти
повислі вії
у відчай.

І хай з'їдять
зіниці
дикі люди;
хімерами рознижуть
даль зусиль,
ти весла рук,
чоло . . .
підстав під всі вітри,
і не забудь гребти
життя.

Нехай не спинить пустоплав
людське зусилля.

ПІЯНО

Не тільки вам
учувалося піяно,
і на моїм тілі
напнулися струни,
де мелодія п'яно
напинає ноту:
слабу,
черству
і кострубату.
І робиться в'яло,
коли біжать
ваші пальці
по клявішах моїх нервів.

В моїм піяно
звуки, — тонші волоска
під клявіатурою тонкого тім'я;
в моїм піяніно
піднята ляда
липневим літом
і бігає сонце по струнах,
бігають зорі,
бігає місяць
і гуляє вітер зворушеним листом.

Не розкривай мою книгу пісень,
бо там струни колючі,
там почувеш
нечувані звуки.

ШТУЧНИЙ СОН

Непогано бути самому,
але страшно і сумно
бути самому без себе.

Надумай обійти самоту —
знай, тікаєш від себе:
в чужий роман, у чужі мандри.

Проходиш всі світи,
загнuzдані курйозом,
і розтриножиш пристрасть серця.

Вітрильником розвернуться уяви
в позичених морях спокуси
і на руках рожевих хвиль
підеш у тимчасову віддаль.

А дійсність тут, на тротуарі
під муром поверхів і диму
лежить вчорашньою газетою,
з якої вітер вичитав
твое життя.

СТІОСТЕРЕЖЕННЯ

На шпильчастих дахах розбилося сонце;
розжареним, репнутим диском покотилось з дерев,
умивши кривавим світлом запацьоркану хмару.
Збагрянтілося небо. Родились світила темряв.
Розпечені мури струсили останню заграву.

Сонця нема — десь для інших, кажуть, зійшло.

Ніч звиклою ходою прийшла в задушливе місто,
і кішкою відьом пройшлась по теплих хідниках,
по закамарках провулків.
Ця темінь у вікна буде лізти, де зробиться днем
у мерехтінні штучних світел.

Сонця нема — десь іншим, кажуть, вже світить.

Над ліхтарем розплюснулась брудною плямою ніч
на стінах утомленої, кам'яної пустині.

Не журіться, час ночі у струмі збіжить.
Ще не раз, не два завітає до нас жародушність
жалюгідним, сугубим вогнем
і спалить тіло на бронзову кільчугу,
спалить трави і думи в зеленім підніжжі.

Тремтітиме листя сухим лопотінням,
на землю лячно спаде жовта риза.
Забовваніє марою парк кострубатий,
галуззя руками замаха в наготі
і буде осінь,

зима,

весна,

літо

і знову,

і знову...

Не буде ніколи кінця.

ВЕРШОК ТОПОЛІ

I

Немає вітру,
а я на бурю жду,
у гості,
у мій сад,
щоб потрусила
стиглі понеділки.
Імітую тишу,
малюю думами свій світ,
навівши в фокус
чорні діри шиб.
І вже на лутці сонце,
немов жерделя,
впало спілим звуком.

II

Нічого,
один вершок тополі,
і ждати досить.
Лише один мазок.
Вечірній сірий
вітер,
тихий,
тихий шелест
і сонце спить
під відгомін тополі.

СТОВПИ ДВОНОГІ

Гудуть дроти...
Біжать дороги,
бринять думки,
мов громозводи,
в очах,
немов мерці,
ворушаться стовпи:
двоногі,
все двоногі.

Гудуть думки.
Летить дороги!
В позаочі,
у блідість буднів...
Нехай майнуть
нові шляхи
простягнені в тривозі.

Тремтять стовпи
і оживайте:
в думках заплутались часи,
у розмаху стодуших пальців,
і космос нюхають носи
в орбіти щупальці пославши.

Гудуть дроти.
Тремтять стовпи,
в очах
розбіглися
дороги.

ШЕСТИДЕСЯТНИКАМ

Ви зникли
в павзі весни,
(наче неможливо)
і знову появились
мечем
із піхви сонця
літом.

На гострих лезах
вився вихор;
на лезах час ішов
ходою світла.

Ви йшли красиво,
хода лишалась словом, —
гарячих вдарів серць.
Ви йшли
на довге око сталі,
під оплески свинцевих сліз,
і мимохідь
загнали ніж
у сонце.

ВЗІР ЗИМИ

На стінах
темні вікна,
білий взір —
на нім
морозом пахнуть квіти.

І раптом дзвонить
ніч
крізь пальці голих
віток:

„Сьогодні біла я,
самотня,
тиха.
Мене покинув повний місяць...
Приходь на склянку вітру”.

Я димом кинув шаль
на плечі;
в плачах покинув
ліжко.
Під небо, в сірій
віспі,
повів себе на прохід.

Там ніч
настояла морозом
вітер.

ПРОЛИТИЙ ВЕЧІР

Крізь пролитий вечір
пронизався овид:
погнутий і довгий.
Як у дитячому малюнку,
на сонці повисли
гребінчасті вії.
Продовгасто,
благаючи
тремтіло проміння —
змучені полуднем стріли.
Безсилі стріли:
вечірні,
сірі.
Крізь пролитий вечір
пронизалося,
сонцем змучене, місто.
Спершу дахи,
потім дерева і люди
брали сонце
на мушку.

ІМПРОВІЗАЦІЯ У ТАВЕРНІ

... я так почав,
як починався світ,

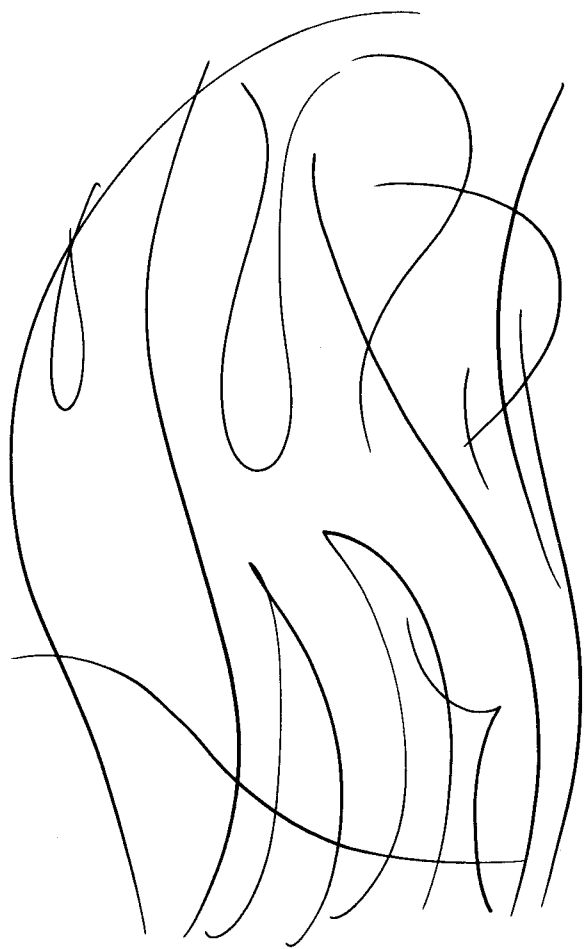
промовив сутінок
у дим цигарки
вчорашнім алькоголем.

Тільки світ у семи днях,
а я
за пів століття
в прострілених вітрах
червоним,
білим
і янтарним сонцем,
створив кумир —
кумир загубленої тіні.

.....
... світом?
нізачо не назву
занадто штучна
штука.

Ануге, повторіть бокал
за давність мого сміху,
налийте вщерть пінистих днів
з-під Гуляй Поля.

Нехай ще посміюсь
з осоту — мого щастя.

У МІСТІ

Піти б обмаєм
поміж вечірніх верблюдів —
шпичастих хмародерів.

Піти б туманом
в бандаж моторів
і хай утопиться оаза скуки
у відблиску чийогось щастя.

Чому бо й ні,
хай заговорять саксофони
у чорній склянці ночі,
бо ти чужий
романтиці гаїв.

.....
.....
Душа велика і простора,
заходьте всі чотири пори року.
Прийму,
вітатиму усе живе
і постелю найм'якше,
а сам
не спатиму
за всіх.

САМ

День кинув знак утоми
під ноги хирим тіням,
де ніч покірним морем
лилась у святі мерехтіння.

І знов спокусливим обманом
із мене кпить бульварна тиша,
де ніч знайомим шарлатаном
безсонний вирок пише.

В цю ніч, без зоряних блукань
захмареним вуалем сині,
мене гукає чорна даль
за рубежі погнутих тіней.

ПОВТОРНЕ

У морі, скрученім болтами зір,
надщерблено і скучно ние місяць.
Шпурнув хтось метеори у мій двір,
де ніч на тисячу шматків розкрушать.

Де вдарить брук об стопи, в сто кресал
потокот фар і списом світлофора;
сукровицю пролле розбещення реклям
по вікнах впертого безсоння.

Проріже амбулянс затислі жмені —
бентежним звуком млосну тишу.
Скине спец халат у цятках крові
й ім'я комусь ще раз напише.

КРИЗЬ ВЕЧІР

Під матовим шалем дня
розчесані хмари
в оранжові коси;
вони ніжно
повисли на втому
точного кола.

А місяць,
у склянці молока,
упав на дно туману.

Тоді бризнули зорі
з-під перини дня —
похожі на очі
веселих дівчат,
які сміються
вічно.

ЗАЙВИЙ ВЕЧІР

Цей вечір,
немов мідяк, крізь продрану кишеню
скотився в щілину асфальту,

мов дзенькання розміняного дня
на ярмарку розміняних думок
прокльоном спеки.

Цей вечір —
невинна усмішка з-під гільйотини
на площі мертвих штрихів.

Цей вечір — я —
під небом, до всього приученім,
смерканню присвячую вірш.

Цей вечір —
із чуттям цілком звірячим
притаманний людям -- ненавстіж.

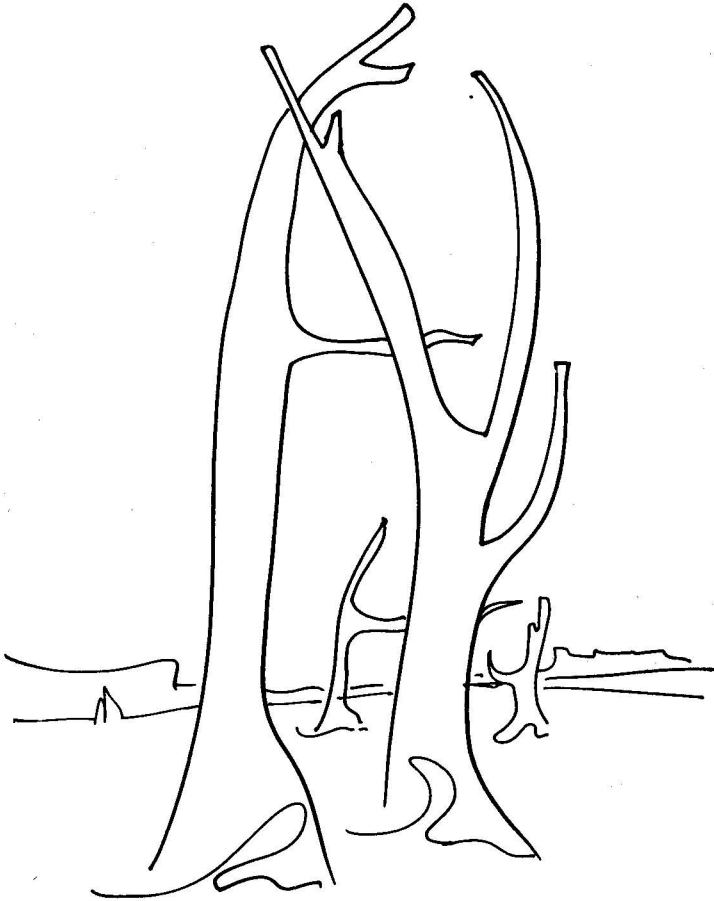
СПОМИН

Немов павук
полізло небо
на пурпуровий жар втоми,
і світу кращого
не треба:

запричастилась тиша . . .

Ані цвіркун,
ні гук мотора,
ані шовковий шелест ночі,
ні свіжа скиба в сині кола
не ваблять вухо,
ум,
ні очі.

Ні самота,
ні пізня втома
не піднесе на таці
спомин,
лиш кучугури хмар
у скронях
заслоняють сиво
ніч спокою.

ЗА ЦІНУ НОЧІ

Пронизує обрій
розмашистим кроком
купець:
з буряковим обличчям,
у кишені брязкіт
погаслої ночі.
Поковзнувсь
на лушпині дня
і покотивсь...
Покотивсь мідяком:
на ярмарок розміняних дзвонів,
бузкової тиші.

За ціну ночі
купив трохи
дня.

СТИГЛЕ ЛІТО

Чашу
сонцен налиту
піднесли кістляві
віти,
а на кінчиках
голок сосни
душу виводить
вітер.

На жертovníк
лягає тіло —
подібне на золото,
готове літо.

На кінчиках
лісу,
де кінчається літо,
голосить
розпатланий вітер.
І мовчить
чорний ліс
на колінах.

Стигла пісня на крилах —
остання молитва лісу
скинула мантию літа.

НОВЕ МІСТО

На перехресті міст,
кутастим рухом,
підносить кран
залізну руку
ущерть набиту
грунтом,
що вирвав з-під ребра
чийхсь дідів.

Шкіряться черепи,
мов кулаки кістки,
залиті глеєм
на челюстях черпалки.

Колись,
на вічність,
їм клали дикий креміль,
розколений на гостре вістря.
Тепер
без ритуалів
розбився сірий череп
із чорними дірками мислів.

Тут наша вічність
копає новий гріб
на вашім місці!

Тут стан
із скла і сталі
завмре у стіни міста,
яке на плечах
місяць понесе
і крастиме із неба
хмари.

Тут предків
інших батьківщин
на щиколодках цегли
придавить наше
кладовище.

БЕЗІМЕННІ ІРЕНИ

Лакеи разносят смиренно
меню как Евангелие от Ирені:
А. Вознесенский

На вулицях
від літа
стріхи зелені.
Люди не певні —
під небом розсипані квітні,
чи в травнях розквітли
новелі.
Під сонцем поеми
хитає бульваром
Ірена.
Екстремі?!
Чи треба Ірени?
На вулицях светри
на клумбах липневих;
на стиглих поемах.
І скільки
Ірен безіменних?
Скільки списалось
поем
на кармінних устах
безіменних Ірен.

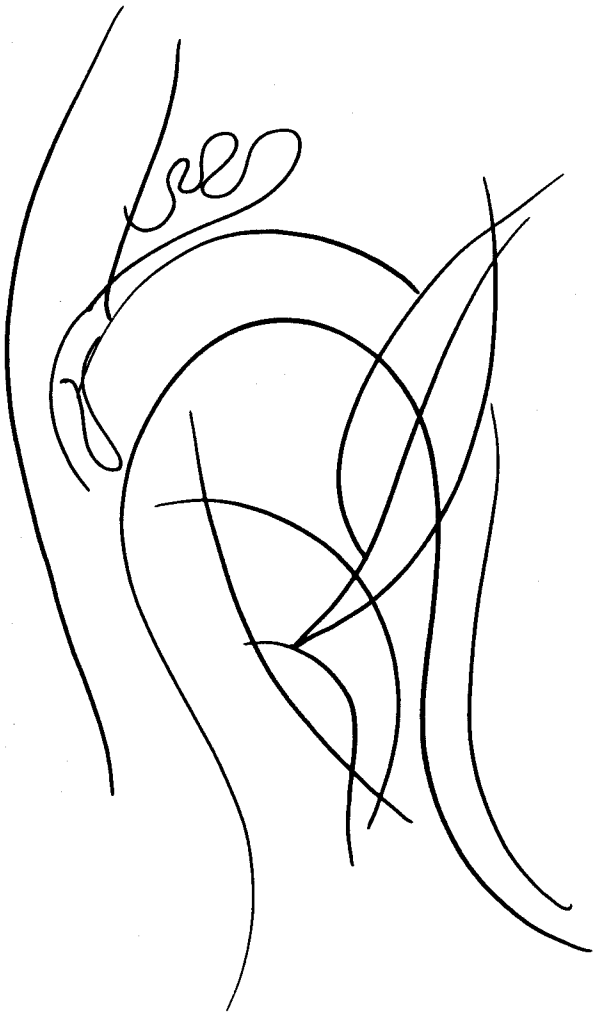
КАЗКИ МОЇХ МІСТ

Ходять каштани
по охрових мурах,
по людях,
бульварах...
і цілують око
нагнутого дня.

Ходять каштани
по зачатих вечором
тінях.
Ходить чорними плямами
листя по місті,
по віджитому дні
з голчастим промінням
вечірнього кисня.

Ходять каштани
по сонному місті
і носять білі конуси
на долонях зелених дідів.

Ходять ліхтарні,
де сплять доми,
поважні віком тіні.
Іде похилий негр,
пропахлий потом джасу,
іде і мимрить казку:
„Алилуя”.

ПІСЛЯ ДОВГОГО ЛІТА

Коли минула літня втома,
прийшов не спокій, а тривога.
І не хотілось днів холодних,
хотілось сонця, спеки, пляжу.

Хотілось лоскоту безділля,
гнучких під сонцем силуетів,
і блиску чорних окулярів,
під ними
друзів живих слів.
І знову не хотілось днів холодних.
Тепла хотілось і розмов про літо.

А сивий іній
мережить сумом вії.
Під шкіру муравлиний лізе холод
і лет насмішливих вітрів блукань,
веде у сновигання,
у темну ніч
на сміх,
в холодну ніч,
де теплий спомин.

Таки не хочеться зими,
не хочеться компресів сивих віхол
на повних крові скронях.
Тоді в руках являється бокал самотности,
з іржавим кольором убійника тривоги.

Відходить все житейське в забуття,
у глушину зарослих мрій самообманом.
Лягає сніг нерівними стежками,
мов наболілі думи
за друзями вітрів
із щирим дружнім словом.

...таки не хочеться зими
багнеться юних друзів,
літа
і розмови.

СОНЯШНІ НАПОЇ

На вінцях келиха
жага,
у келеху
зрадливий колір.
Не можу оп'яніти
від тимчасових зір —
горить
занадто кругле сонце!

Колючим
вп'юся вітром,
і хай бузковим дзвоном
легені б'є
непережоване повітря.

Більмом уп'юся,
коли звисає полудень
на бронзову кільчугу літа.
І здую пінні хмари
життям
напоєним вітрами.

Уп'юся вечорами
сполосканих думок
бджоляним співом,
бо ніч
щойно зарізали
шабельні верби,
обливши віттям берег втоми.

Колише колискову
сум
самотність.
І позіхає день,
лягаючи за гори
з горбатим клунком:
звідтіть послалася
імла,
звідтіть посипалися
зорі.

Тоді повисло віко
місяця
і впали тіні на штучну
тищу,
вікна...
де задзвеніло мокре скло
моїх зіниць.

ТРИ ВИДІННЯ

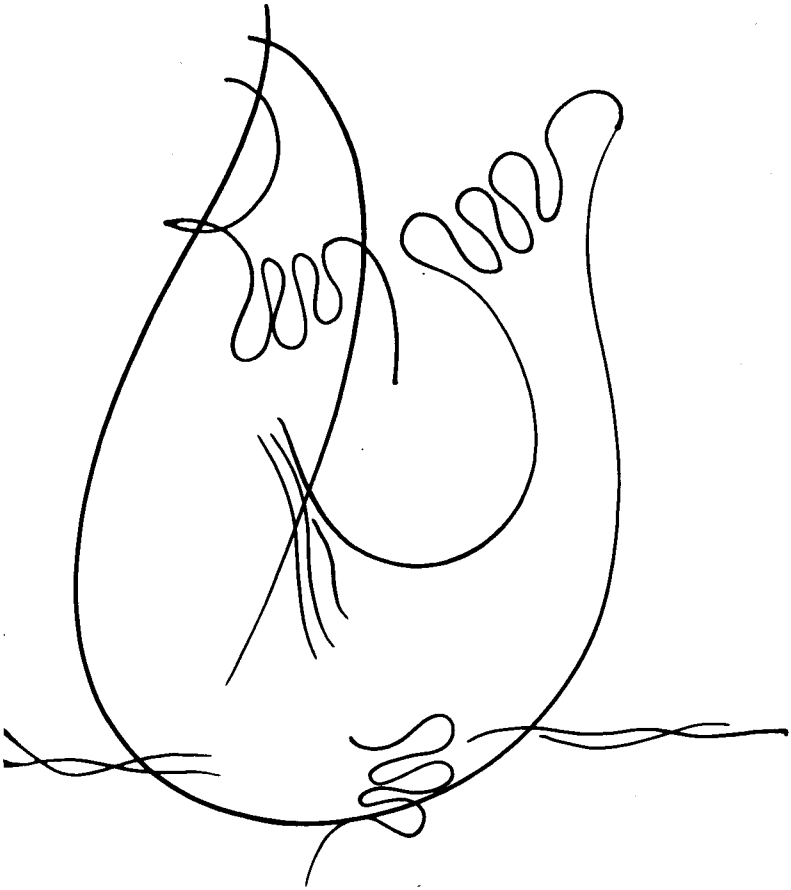
Я бачив,
як з-під хмар
виходив
сірий лан,
і тихий обрій
приміряв
на сонці
жовті мітри.
Тоді
хтось гострим місяцем
скосив
поспілий вечір
і склав у довгий
стіг —
Чумацький Шлях
на темні вікна.

II

Я бачив смерть,
вона
не вміє закривати
очі;
там зорі в білих
копах,
і вітер, мов косар,
гострив об вікна
чорну косу.

III

Я бачив постать
вищу неба;
немов рідля,
на ній жалобні ризи,
і ледве чути
вітер сизий,
що в хриплі шиби
співав по дневі
панахиди.

ПРОСУРЕНЬ

Воліється процвітати у веснах
голубою просуренню,
зеленіти муравою,
топити латаття останніх снігів
і ринути у біг рокотливих струмків.

У веснах воліється бігти в перегонах
серед замерзлого груддя рожнатої криги,
і розмити коряве вістря студених берегів,
де тануть залишки впертої, прадавньої зими.

Воліється бігти в потоках
голубою водою,
прозорістю дзеркал,
прокинути нові плеса по веснах
і свіжістю вод гасити невтомну жагу.

ПУСТИЙ ПЛЯЖ

Не коні,
біжать хвилі
білогриві
і миють стегна
осіннім довгим
тіням.

Широко
розкрив жмені
вітер,
і бавиться пляжем,
де лежало
літо.

Ще невміло
шарудить піском
вітер,
проганяючи з пляжу
недокурки
літа.

І пляж,
мов день по весіллі:

тільки
дві чайки,
два човни,
обнялись
два вітрила.

У ВІДКРИТИХ ВІКНАХ

Під пахви
вітер
штори взяв
в квадратних рамах
вікон.
Бряжчало ночі
чорне скло...
цей час,
здається,
буде віком.
Розтріпа душу
вітер
і білих зір насипле
в очі.
І піде пошесть зим
по місті:
чортополохий сад розкида
тіні
на обрус білих клумб,
і ліхтарі надіне
чорний брук
намистом.
Ще вищі стануть
стіни
із штучними очима
вікон.

Тоді з дахів піднімуться
стовпи,
мов білі духи.
І звиснуть плахти хмар
на белебні,
де місяць міря сині
луки.
Закриє вікна наге
місто,
і ніч скуйовджених
пісень
візьме під пахви
білий містик.

БЕЗ ЛІТА

Зберу із весен мито
коронами бузків і лип,
прослалось сонцем літо.
Невже це буде тільки мить?

У пеклі досить місця,
садам у зимах не цвісти.
Під снігом чорне листя.
Морозні вічності стежки.

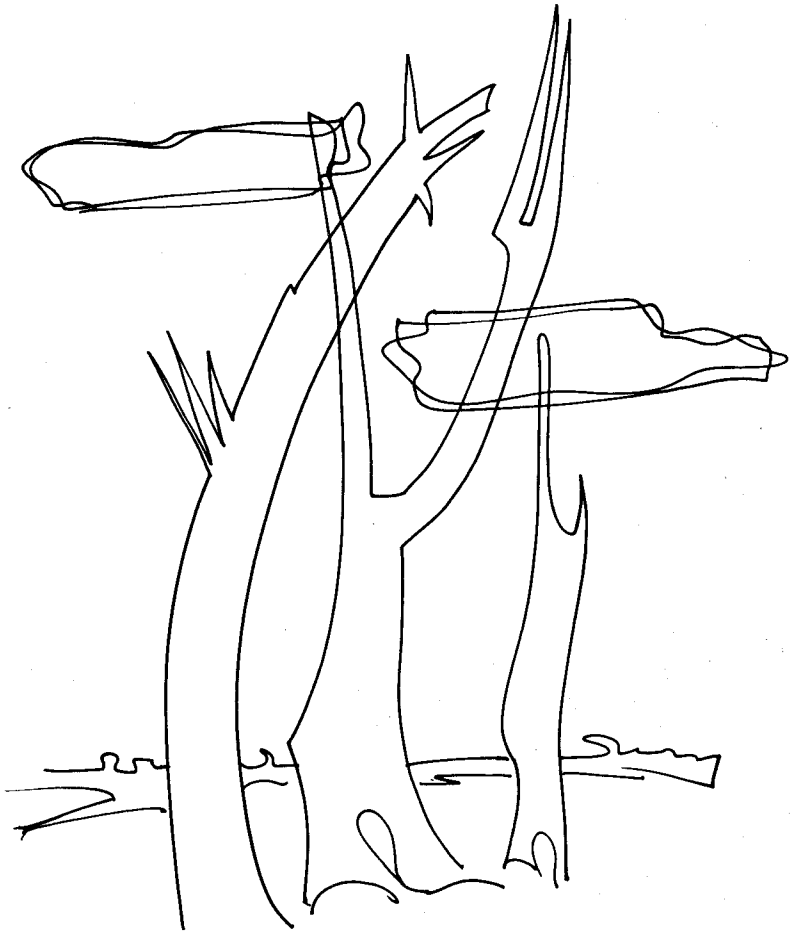
В снігах біліють міти,
біліє пристрасть літа,
і тільки синій вітер
полоще лоском вікна.

НА ЦВИНТАРІ

Цей вечір
занадто тихий.
Тихий вечір;
сірий, сірий,
як день,
який посунувся
за мокрі стіни
міста.

Тріпоче вітер
фартухи каштанів
і чеше шелестом
косисті верби
на цвинтарі,
де тиша, вічність.

Ідуть дощі
і скроплюють
почате завтра.
Ідуть ті самі дні,
у брили цвинтарів,
щоб вічність,
рік початку,
поставити
на брилах.

ШТИХАРЯМ МЕРТВОГО

Куди я не піду,
коли я не прийду,
все правлять панахиду —
правічну супутницю мого народу.

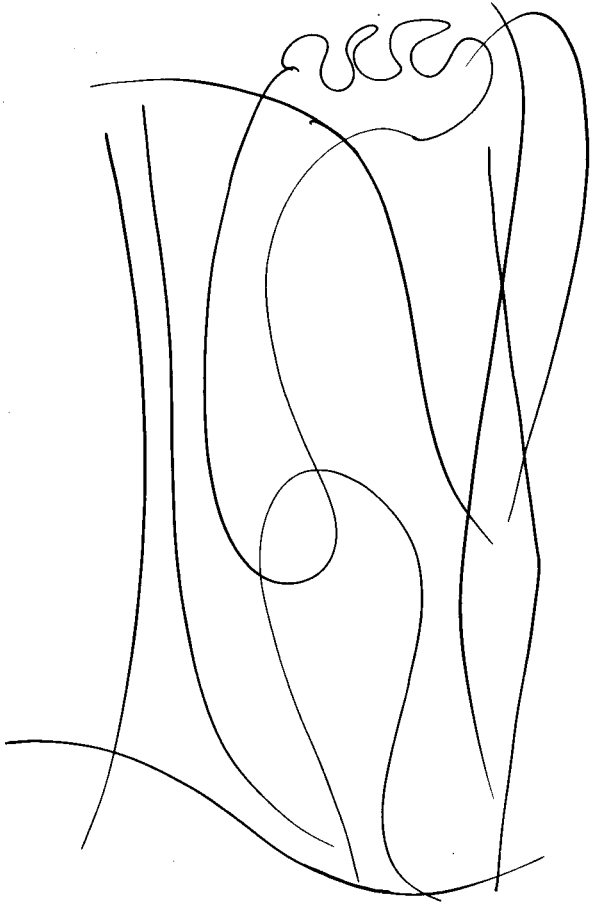
Куди я не піду,
коли я не прийду,
свічками топлять душу
і скачують серце у низьку підлогу.

Коли я не прийду
живим до Бога,
все палять мертвим ладан,
і не чути тропарів літаючим птахам.

ОБОЮДНЕ

Тілами пройшли
негостинні
землі,
а із жмені,
навмання,
пересушеним піском,
тікає життя.
Кажуть:
думай про чорнозем
на березі
стовіконної ріні.
Думаю
на злість про вас
очима,
а душею
про мене,
бо нічна і денна
темінь
робить із мене
цілком музейну річ.
А поза тим
вже скоро вимкнуть
світло
в моїх зіницях,
а там світів багато
квітло.

Яка різниця?

ПАМ'ЯТІ ДРУГА Б. ПІГУТА

Мої пальці
на поруччі молитви
торкнувшись схрещених рук,
сполосканих,
мов крейдою,
шефом трупарні.

Мої коліна
мліють невміло
на підлозі молитви.
де воском скапують тишу.

Мое чоло
зів'яло над другом
востанне.

Тут тиша,
тут у вінках на вигляд —
живі квіти.
Він з квітами відійде
в глибшу тишу,
бо навхрест,
так як квіти,
йому сьогодні склали руки.

Прощаюсь із другом
сухими очима.
Прощаюсь із вчорашнім живим,
а сьогодні
в нього уста
затиснуті вічним бузком.

Нехай мене прощають
без очей.

МАЛО НОЧЕЙ

Мало ночей,
коли ви вкриті
сном,
коли під вами мертво
ліжко.

І ви не знаєте,
як в чорнім решеті
дощі
вмивають денний біль
дорогам.

Мало ночей...

Ви часом вдень
любили місяць,
бо вдень
нема ночей,
і ви не бачите
як місто спить
у шумуванні ночі, —
з відкритими очима,
мов вічний сторож часу.

Ви чули перегуки сирен,
коли мало ночей у ліжку?

Вночі, без вас,
народжуються дні.

ТУРБОТНЕ

Приснився жмут
думок,
вчорашніх вечорів
у павутинні;
розметані дороги,
кимсь чужим,
в моїм турботнім
вітровинні.

І днем вже клявся
не одним,
себе шукати буду!
Піду із кимсь в рішучий
бій
й з лиця густого
павутиння
зтрушу чиюсь нудну
облуду.

РАПТОВЕ

Кажуть:
весна
наложила
на себе руки.

З-під
напнутого
жаром сонця
дмухнув
потом наточений
вітер.

Розкрилися палітурки
зеленої книги
закоханих днів
у раптове літо.

З тяжкими лядами
очей,
білі тіла
накидали петлі
на теплі руки
кучерявого сонця.

Невміло
кидалися люди,
де падали зорі
солоним криком
у хвилі
короткого літа.

БІЛОМУ

Боїться друг мій
кольору,
найбільше того,
що люблять горобині ночі.
Мій друг боїться крові
простої,
людської,
червоної,
що рухає серця,
усіх мастей,
без категорій.
Мій друг боїться
собою
себе,
бо не знайшов
в собі
справжнього людського,
у дзеркалах своєї,
в наперсток,
душі.

Мій друг сидить
у найчорнішім
казематі.

ВЕЧІР

Тремтячі пальці,
нерівне дихання —
відчув твою присутність.
Ти звилася коброю
і впилася в мої уста.

Не гріх це,
не думай,
гаряче кохати не гріх.
Я завтра признаюсь
у тяжкому гріху.
Покуту знесу
і не перестану,
музо,
тебе любити,
хібащо ти
запричатишся зрадою.

ВТРУЧАННЯ

1

У книзі, списаній думками,
поміж чужих рядків,
насильством
вплуталось життя
неспаними ночами.

2

Ні йоти Я,
все хтось
карбує межі
серед понурого
чола,
і ставить
симетричний пліт
серед тривожної путі.

3

І зводяться долоні
навстіж,
вище зойків —
у лементях
м'ятежної душі,
і тане зір
тупих зіниць
в присутності
вагання.

4

Не думайте
не ждеться
дня,

коли у лоні
заятриться
незнане завтра.

5

Аджеж,
не дивлячись
на епопеї
мук породів
із цегли,
(гартованих грудей
під чужим сонцем)
проріжеться
багатоликий ізумруд
сьогодні.

6

Тоді,
коли у лоні
стривожаться
ненависть і любов,
і блаженство
проникне в кісточки,
і подихом Його
суетна глина
заговорить —
тоді вже ти є
Ти,
бо ти
незнане завтра,
і в скронях,
струджених світами,
засяє трохи
Я.

СОТВОРИТЕЛЮ СПОКОЮ

Була спека,
був вітер.
Був купіль утоми,
був день.

Торжествуй винахіднику ночей,
бо гаптую каптан білим сном,
бач, день чужий відвернувся лицем
і пройшов по душі топором.

Мрії знов роззнахали груди, —
звідтіть утома — вийшов туман...
Співчувало лиш сонце, не люди —
їхній сміх мене брав на аркан.

Тоді очі спадали під ноги,
сухим градом по чорних думках.
Я летів у підхмарні розлоги
і в безлюдних ховавсь небесах.

Там навіжених не бачив примар,
убраних у денні світила,
тільки місяця сивий загар
обливав мої змучені крила.

І безчільно ставав без'язикий,
відмолоджувавсь мозок у сні.
Але звір у сузір'ї ще дикий
нагадав про щось денне мені.

Знову спека,
здіймається вітер.
Мусується сонце,
кастрований день.

РАНОК

Заснула ніч,
і почало світати;
без краю, без кінця
розлігся ранок-немовля.

І раптом плач,
і кануть ранні сльози
незрячих пахощів отав
вчорашньої стерні.

І спить вже ніч:
на перелазі дня обручик
поліз на кіл,
відкрив ліниві очі небозводу.

МІНІАТЮРИ

В обіймах нишкне демон
жадливий пристрасти і тіла,
пряде пучками зло
устами творить божевілля.

**

Нас день раптово
вабить
раннім світлом,
і ми
безкрилим тілом
згоряємо в обломі
ранку,
а міль чарують
ліхтарі
просонням ночі.

**

Свічки,
ви щирі, вірні друзі;
ви не лишаєте на самоті
надгробну тишу.

БЕЗ СОЛОВ'ІВ

Щоб надалі
не корчився мозок
у вестибюлі трупарні,
де легені дихають гримом,
вікном відкрию груди.
Нехай широко гляне нутро
на зарізане
іржавим тилієм
слово,
воні
непрочитане,
відверте,
чисте.

.....
На небозводах бальзамуюаь
вчорашній захід сонця.
.....

Темними словами
ворочає рот парадокси,
бо сліпі,
уночі,
бачать трикутне сонце.
Є й кругле,
і ті, що кругле цілують,
на гранчасте дивляться **лицем**
розведеним водою.
Ось вийди з трупарні,
живим і без гриму
і попробуй шукати
чистого срібла
у горні роздмуханих днів,
книгоїди
каліграфічно вивидуть хрестик:

модник,
халтурщик,
стиляга!
Вибачайте!
Я обличчя,
усміхнене вами,
голю
електричним приладдям.

Нехай вас
ні знобить
ані гріє,
що я вибився з строф
шеренгованих
нівеліром Тараса.
Чи не ваша хода,
і моя,
в хмародерних терасах?
Мій світ
по цей бік окулярів,
під козирком піднятих
брів.
Сміло дивлюся в лице
коханкам абстракту,
бо часом
там
не чути солов'їв.
Любовно впиваюсь
коливанням
туго обтягнених стегон,
бо часом,
там
найбільше чути життя.